

СТРОГИЯТЪ МАНДАРИНЪ И УМНИЯТЪ СИНЪ

Живѣлъ нѣкога въ Китай строгъ и силенъ мандаринъ. Всички негови съветници, придворни и близки треперѣли отъ сѣнката му. Никой не билъ сигуренъ, че отъ невиделица нѣма да го слети беда. И никой не знаелъ, какво ще измисли и пожелае въ яда си всесилниятъ господарь.

Единъ день — презъ зимата било — ядосанъ за нѣщо на своя прѣвъ съветникъ, мандаринтъ му заповѣдалъ да му донесе на сутринта кошница ягоди. Съветникътъ разтреперанъ се поклонилъ низко и напустналъ двореца. Не посмѣлъ да каже на разгнѣвения мандаринъ, че посрѣдъ зима нѣма ягоди. Дострашало го да не загуби главата си една нощъ порано.

Върналъ се вжъщи тжженъ и умисленъ съветникътъ. Посрещналъ го отдалече него-

виятъ малъкъ синъ, прегърналъ и го попиталъ, ще му разкаже ли, както всѣка вечеръ, приказка. Но като видѣлъ, че баща му е кахъренъ, запиталъ го, какво му се е случило.

— Децата не бива да знаятъ всичко, — припомнилъ бащата на своя синъ поуката на Конфуций.

На това мъдриятъ синъ отговорилъ:

— Децата, които дѣлятъ радоститѣ на своитѣ родители, трѣбва да дѣлятъ и тѣхнитѣ скърби.

Тогавъ бащата разказалъ всичко.

— Пустни ме утре да отида азъ при мандарина, — казалъ синътъ.

На другия день съветникътъ не посмѣлъ да се яви при своя господарь. Той проводилъ своя синъ и повѣрилъ сждбата му на Бога.